

stemmelse i Kolonialloven af 1863, men ikke i den Forstand, som vi her have det, nemlig Forpligtelse til at deltage i den egentlige Militærtjeneste. Det ærede Medlem mener nu, at man af Dens Indvaanere kunde danne et Militz og Politikorps, som vilde være aldeles tilstrækkeligt til at værne Den, saaledes at der ikke behøvedes nogen egentlig Udgift fra Møderlandet og intet regulært Militær paa Den i den Forstand, som det her er foreslaaet. Men jeg tror, at det ærede Medlems Anskuelse er ligesaa urigtig, som jeg anser Goubernementets for at være, idet nemlig det ærede Medlem sikkert overser, at der paa St. Croix er to Menneſkeracer, hvoraf den ene staa og rimeligvis altid vil staa fjendtlig ligeoverfor den anden. Det er en Kjendsgjerning, at, ligesom der i Amerika, hvor den sorte og den hvide Race stod overfor hinanden, stadig udviklede sig Splid og Strid, der førte til den nordamerikanske Borgerkrig, og de Fjæleſer, som næres mellem de to Menneſkeracer, ofte kom til Udbrud endnu, saaledes kan det ikke nytte at dølge, at der paa St. Croix er to forskjellige Racer, 27—28,000 Negere ligeoverfor 3—4,000 Hvide, og at det ikke gaar an at lade de to Racer arbejde sammen i en fælles Militz til Forsvar af Den. Den skal jo ikke forsvares mod ydre Fjender, men mod Oprør fra den sorte Befolknings Side, og de 3,000 hvide Indvaanere ville neppe forslaa til at afgive en virkelig effektiv Tropicſtyrke. En anden Sag er det ganske vist, at man, som ogsaa den vestindiske Kommiſſion har foreslaaet, bør søge at bringe det dertil, at der paa Den kan oprettes færegne Borgerkorps eller en Bæbning, som i paakommende Tilfælde kunde virke. Det havde været heldigt, om et ſaadant Korps havde været oprettet før sidste Oprør, idet man da havde haft disse Folk indordnede under ſærlig Kommando og derved havde kunnet forhindre, hvad der nu ſtete, at de førte Krig paa egen Haand, ſpredte, hvorved der er begaaet adskillige Exceſſer, som jeg nærmere ſkal omtale ſenere hen. Dette vilde ganske vist være undgaaet, og paa den anden Side vilde det have gjort Hjælpen mere virkſom. Det er alſaa ſikkert nok en Foranſtaltning, som bør træffes, men jeg tror ikke, den er tilſtrækkelig. Ved Siden deraf maa der viſtnok indrettes Gendarmekorps, dels beredne Gendarmere, dels Fodgendarmere, og efter vor Anſkuelse maa der tillige ſtadig findes paa Den en regulær Tropicſtyrke, ſom kan gjøre Hovedudſlaget i Tilfælde af Oprør. Hvor ſtor eller hvor lille denne Tropicſtyrke ſkal være, er et andet Spørgsmaal, ſom vi ikke have turdet fordrifte os til at have nogen beſtemt Mening om. Naar Regjeringen kommer til os og ſiger: Der behøves ſaa og ſaa meget for, at Ro og Orden kan opretholdes, da ere vi ikke forpligtede til at gaa ind derpaa for evige Tider, men det er vor Pligt at ſige: Ja, det maa Regjeringen bedre forſtaa end vi, ſaa længe ſom vi ikke have ſaaet

de fornødne Oplyſninger til ſelv at kunne dømme derom, og det er af den Grund, vi have troet at burde foreslaa, at St. Croix ſkal ſættes iſtand til at beholde de Soldater, ſom for Diebliffet findes derovre, i alt Fald foreløbig i en Periode af to Aar, indtil det kan blive nærmere underſøgt og konſtateret, hvor meget der for Fremtiden vil behøves af Militz paa Den. Derimod have vi ikke troet at burde gaa ind paa Regjeringsens Forſlag om en Forandring i Kolonialloven af 1863 derhen, at Militærveſenet borttages fra Kolonialraadet og henlægges under Riget. En ſaa ſtor og indgribende Forandring i de forfatningsmæssige Forhold have vi ikke anſet det for rigtigt at træffe paa Forhaand. Det Spørgsmaal, om Militærveſenet ſkal overgaa til Staten eller blive hos Kolonialraadet, maa ſtaa hen, indtil de fornødne Underſøgelſer ere foretagne paa Stedet af virkelig ſagkyndige Folk. Om man da vil komme til det Reſultat at foretage denne Forandring i Kolonialloven, og om man da vil komme til det Reſultat, at det var et daarligt Experiment, ſom vi gjorde i 1863, da vi udvidede Veſtindiens Autonomi ſaa stærkt, at vi ſtillede Derne ſelvſtændig hen ſom Stater i Staten, er et Spørgsmaal, ſom træder en langt dybere Overveieſe og Underſøgelſe og langt større Kjendſkab til de paagjældende Forhold, end vi have kunnet erhverve os gjennem de fattige Oplyſninger, ſom ere ſtillede til vor Raadighed. Dette er alſaa nærmest Udvalgets Flertals Anſkuelse om det første Spørgsmaal, nemlig om Militærveſenets Indretning.

Jeg gaar dernæst over til det andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvilke Foranſtaltninger der kan træffes for at ophjælpe den økonomiſke Tilſtand paa St. Croix, ſaaledes at Den ſelv kan blive iſtand til at bære ſine forfatningsmæssige Udgifter, ogsaa til Militærveſenet. Ved denne Underſøgelſe møder der os forſkjellige Spørgsmaal, ſom ere af en meget udviklet og vanſkelig Natur. Jeg ſkal ſaa godt, ſom jeg formaar det efter de Oplyſninger, ſom Udvalget har været iſtand til at tilveiebringe, tillade mig at drøfte diſſe Spørgsmaal lidt nærmere, idet jeg dog ogsaa her ſkal gjentage, at en endelig Dom om diſſe Sager ikke kan ſældes paa Forhaand, men ſært, efter at de fornødne Oplyſninger ere indhentede. Det første Spørgsmaal, ſom møder os, er da det, om det er muligt at bevare St. Croix ſom en ſukkerdyrkende D. De Herrer ville ſe, at dette Spørgsmaal er af en aldeles afgjørende Betydning, thi beſvares det benægtende, da vil St. Croix utvivſomt miſte en ſtor Del af ſin Betydning for Møderlandet, og de Foranſtaltninger, ſom i ſaa Tilfælde ville være at træffe, ville blive af en ganske anden Beſtaffenhed end dem, ſom bør træffes, iſald man tror at kunne opretholde Den ſom en ſukkerdyrkende D. Ganske viſt kunde man jo tænke ſig, at Den kunde blive anvendt til Dyrtning af andre tropiſke Planter end Sukkerrør, ſ. G.